

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Veronikou Křesťanovou, Dr., ve věci žalobkyně: **Česká protipirátská unie**, IČO 45768706, se sídlem v Praze 8, Sokolovská 37/24, PSČ 186 00, zast. Mgr. Petrem Ostrouchovem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Voršilská 130/10, PSČ 110 00, proti žalované: **STAFOR INTERNET PROJECTS s.r.o. v likvidaci**, IČO 25729055, se sídlem v Ústí nad Labem – Střekov, Kořenského 905/4, PSČ 400 03, zast. Mgr. Janem Krabcem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Újezd 450/40, PSČ 118 00, o zaplacení částky 152.748,45 Kč s přísl.

t a k t o :

- I. Žaloba s žalobním návrhem, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 152.748,45 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % od 17. 10. 2014 do zaplacení se z a m í t á .
- II. Žalobkyně je p o v i n n a zaplatit žalované na náhradě účelně vynaložených nákladů řízení částku ve výši 52.819 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované Mgr. Jana Krabce, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou (č.l. 1 – 22) došlou Obvodnímu soudu pro Prahu 3 dne 17. 10. 2014 domáhala vůči žalované zaplacení částky ve výši 148.145,77 Kč s přísl. z titulu bezdůvodného obohacení. Žalobkyně je zájmovým sdružením právnických osob založeným za účelem ochrany autorského práva a práv s právem autorským souvisejících. Žalovaná je obchodní společností, jejímž hlavním předmětem podnikání je provozování služeb určených ke sdílení elektronického obsahu, dostupného mimo jiné na doméně www.uloz.to (dále též jako „Úložiště“). Výše uvedenou službu využívali též uživatelé: Lukáš H. (nar. xxx), Petr M. (nar. xxx) a Stanislav M. (nar. xxx), (dále též „Uživatelé“), kteří nahráli do úložného prostoru této domény audiovizuální díla v různých formátech a odkazy na jejich stažení dále zveřejňovali v různých internetových diskuzích, konkrétně se jednalo o období od 21. 2. 2012 do 3. 4. 2012 (H.), 7. 10. 2009 do 12. 5. 2012 (M.) a od 27. 10. 2008 do 21. 10. 2012 (M.). Mimo jiné nahráli na úložiště díla uvedená na č.l. 3 - 9 spisu, k nimž podle svých tvrzení vykonávaly právo sdělování veřejnosti podle ustanovení § 18 zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon (dále pouze „AZ“) následující společnosti: AQS, a. s., BLUE SKY FILM DISTRIBUTION a.s., BONTON FILM a.s., Hollywood C.E., s.r.o., INTERSONIC spol. s r. o., a MOVIE s.r.o. Konkrétně: společnost AQS, a.s. k audiovizuálním dílům: 22 výstřelů (22 Bullets), 2Bobule, Bez soucitu (From Paris with Love), Edith Piaf (vie en rose, La aka Mome, La), Intimní past (The Resident), Kick Ass (Kick-Ass), Klíč k minulosti (Elle s'appelait Sarah), Mamas&Papas, Náhradnice (The Decoy Bride), Pan Dokonalý (The Good Guy), Půlnoc v Paříži (Midnight in Paris), Safe (Safe), Samec (Spread), Sexy 40 (The Rebound), Tamara Drewe (Tamara Drewe), Turnaj zabijáků (Tournament), Útěk z MS-1 (Lock-Out), Zahulíme, uvidíme (Harold&Kumar Go to White Castle), společnost BLUE SKY FILM DISTRIBUTION a.s. k audiovizuálním dílům: Dirty Movie (Dirty Movie), Dokonalý únik (A Perfect Getaway), Drive (Drive), Městečko Grockleton (Small Town Folk), Tajemství mé dcery (My Daughter's Secret), společnost BONTONFILM a.s. k audiovizuálním dílům: 13, Alois Nebel, Cigán (Gypsy), Čertova nevěsta, Ďáblův dvojník (The Devil's Double), Elitní zabijáci (Killer Elite), Experiment (The Experiment), Chata v horách (The Cabin in the Woods), Margin Call, Mezi vlky (The Grey), Muži v naději, Nedívej se nahoru (Don't Look Up), Největší z Čechů, Nevinnost, Nikdy to nevzdávej (Never Back Down), Noc žraloka 3D (Shark Night 3D), Nová dcera (The New Daughter), Ondine (Ondine), Perfect Days-I ženy mají své dny (Perfect Days), Piraňa 3D (Piranha), Pomáhat a chránit (The Guard), Poupata, Renesance (Renaissance), Sejmout zabijáka (Kill The Irishman), Svobodní se závazky (Friends with Kids), Tekken, Tucker&Dale vs. Zlo (Tucker&Dale vs Evil), Twilight sága:Rozbřesk-1.část (The Twilight Saga:Breaking Dawn:Part One), Útes Smrti (The Reef), společnost Hollywood C.E. s.r.o. k audiovizuálním dílům: Barbar Conan (Conan the Barbarian), Bůh masakru (Carnage), Colombiana, Číslo 9 (9), Fair Game, Fighter (The Fighter), Chůva v akci (The Spy Next Door), Kluci jsou zpět (The Boys Are Back), Kurýr expres (Coursier), Malý kousek nebe (A Little Bit of Heaven), Městečko Peacock (Peacock), Muž na římse (Man on a Ledge), Nechápu, jak to dokáže (I Don't Know How She Does It), Orel Deváté legie (The Eagle), Pan Bobr (The Beaver), Podivín (The Craziest), Ponyo z útesu nad mořem (Gake no ue no Ponyo), Půlnoční vlak (The Midnight Meat Train), Red, Rumový deník (The Rum Diary), Saw 3D, Spy Kids 4D: Stroj času (Spy Kids 4: All the Time in the World), Super Mac (MacGruber), Tajemství mumie (The Extraordinary Adventures of Adèle Blanc-Sec), The Runaways, To byl zítra flám (Hot Tub Time Machine), Tvůj snoubenec, můj milenec (Something Borrowed), Válka Bohů (Immortals), Velký třesk (The Big Bang), Vrah ve mně (The Killer Inside me), Vrahouni (Killers), Všemocný (Limitless), Warrior, Záměna (The Switch), Zažít Woodstock (Taking Woodstock), Zdrojový kód (Source Code), Zmizelá (Gone), Zvuk hluku (Sound of Noise),

společnost INTERSONIC spol. s r.o. k audiovizuálním dílům: Cesta na Měsíc 3D (Fly Me to the Moon), Četník a četnice (Le Gendarme at les Gendarmettes), Četník a mimozemšťané (Le Gendarme et les extra-terrestres), Četník v New Yorku (Le gendarme a New York), Četník ve výslužbě (Le Gendarme en balade) Četník ze Saint Tropez (Le Gendarme de St.Tropez), Proroctví zkázy (Doomsday Prophecy), RRRrrrr!!!, Samuraj (Zatoichi), Vykoupení z věznice Shawshank (The Shawshank Redemption) a společnost MOVIE s.r.o. k audiovizuálnímu dílu Lidice. Uživatelé se tímto svým jednáním dopustili trestného činu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle ustanovení § 270 trestního zákoníku. Žalovaná v rozhodné době nabízela možnost koupě kreditu (platbou bankovním převodem, platební kartou či prostřednictvím SMS) a dále získala zdroje z příjmů za reklamu umístěnou na svém webu. Tímto svým jednáním podle žalobkyně získala žalovaná bezdůvodné obohacení z titulu majetkového prospěchu získaného z nepoctivých zdrojů spočívajících v trestné činnosti Uživatelů. Vzhledem k tomu, že pouze v případě uživatele Petra M. žalovaná poskytla orgánům činným v trestním řízení údaje o velikosti souborů a u žádného z uživatelů neposkytla údaj o počtu stažení souborů, vypočetla žalobkyně rozsah bezdůvodného obohacení pomocí srovnání s údaji o Uživatelích vzhledem k službě Hellshare (Hellspy), (dále „Hellshare“). Vzhledem k tomu, že ne všechny soubory Uživatelé uložili jak na úložiště, tak do prostoru služby Hellshare, určila žalobkyně průměrnou velikost souborů v jednotlivých formátech uložených každým z Uživatelů v prostoru služby Hellshare, a tuto velikost přiřadila souborům na úložišti, u kterých se nepodařilo zjistit jejich přesnou velikost porovnáním se službou Hellshare. Počet stažení ze služby Hellshare určila žalobkyně průměrným počtem stažení toho kterého uživatele v jednotlivých formátech (avi, rar, apod.). Objem dat přenášených poskytovatelem Telefonica O2 činil v rozhodné době ze serveru Hellshare 1,79 % přenášených dat a ze serveru Služby 10,15 %, tudíž žalobkyně vynásobila celkový počet stažení předmětných souborů ze serveru Hellshare koeficientem 5,67039106145251, tedy poměrem velikosti přenášených dat jednotlivých serverů. Pravděpodobný počet stažení každého souboru vynásobila velikostí souboru a částkou 9,90 Kč za každý stažený GB dat. Výše uvedené společnosti, na jejichž úkor se dle tvrzení žalobkyně žalovaná obohatila, postoupily své pohledávky na vydání bezdůvodného obohacení na žalobkyni. Právní zástupce žalobkyně zaslal žalované dne 10. 10. 2014 předžalobní výzvu k plnění (č.l. 104), avšak bezvýsledně, žalobkyně se tak s požadavkem na zaplacení (vydání) bezdůvodné obohacení obrátila na soud, kdy požaduje i příslušenství (zákonný úrok z prodlení) od 17. 10. 2014.

Podáním ze dne 20. 10. 2014 (č.l. 121-126) pak žalobkyně rozšířila žalobu o částku ve výši 4.602 Kč s příslušenstvím, jelikož službu provozovanou žalovanou využíval v době od 16. 1. 2009 do 20. 5. 2012 též Vojtěch M., nar. xxx (dále též „Uživatel“). Uživatel na stejném úložišti žalované jako výše uvedení Uživatelé zveřejnil díla (uvedená na č.l. 123 - 126 spisu), k nimž vykonávaly právo sdělování veřejnosti dle AZ následující společnosti: AQS, a.s. k audiovizuálním dílům: Autopohádky, Kid (The Kid), Klíč k minulosti (Ells'appelait Satan); BIO ILLUSION s.r.o. k dílům: Peklo s princeznou; BONTONFILM a.s. k audiovizuálnímu dílu: Vesmírní opičáci (Space Chimps); Hollywood C.E., s.r.o. k audiovizuálním dílům: Ďáblova dílna (Die Fälscher), Orel Deváté legie (The Eagle). Výši bezdůvodného obohacení pak vypočetla žalobkyně stejným způsobem jako výše. Rovněž tyto pohledávky byly uvedenými společnostmi postoupeny na žalobkyni. Dne 25. 9. 2014 vyzvala žalobkyně žalovanou k plnění, avšak bezúspěšně. Rozšíření žaloby bylo připsáno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21. 10. 2014, č. j. 20 C 301/2014-159 (právní moc 27. 10. 2014).

Ve věci byl vydán dne 7. 1. 2015 Obvodním soudem pro Prahu 3 rozsudek pro uznání, č. j. 20 C 301/2014-169, který byl k odvolání žalované pravomocně zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. května 2015, č. j. 69 Co 93/2015. Společně se zrušením napadeného rozsudku byla předmětným usnesením věc postoupena Městskému soudu v Praze jako věcně příslušnému pro rozhodování v prvním stupni. Usnesení Městského soudu v Praze napadla dovoláním žalobkyně; Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací usnesením ze dne 16. 3. 2016, č. j. 30 Cdo 4367/2015-243, dovolání žalobkyně odmítl.

Žalovaná se ve věci samé vyjádřila až po vydání a následném zrušení rozsudku pro uznání a postoupení věci zdejšímu soudu, a to vyjádřením ze dne 1. 7. 2016 (č.l. 251-255). Žaloba je podle ní nedůvodná, nesouhlasí s tvrzením a právními závěry v žalobě. Předně odmítá, že by se na úkor postupitelek jakkoli obohatila. Příjmy z prodeje kreditu jsou příjmy ze služeb spojených s principem fungování cloudového úložiště – žalovaná poskytne uživatelům úložiště, na které uživatelé umísťují svůj obsah. Tento model je celosvětově uznávaný a využívaný, je upravený ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES a českým zákonem č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti (dále pouze „ZIS“). Veškerý obsah nahraný na úložiště je nahrán buď uživateli, nebo obchodními partnery žalované. Žalovaná, jakožto (bývalý) provozovatel Úložiště, neodpovídá dle § 5a § 6 ZIS za jednání svých uživatelů a za jimi uložený obsah, rovněž není povinna preventivně dohlížet na obsah přenášených a ukládaných informací. Žalovaná vždy splňovala nároky, které na ní byly kladeny právní úpravou, dokonce podle svého jednala nad rámec svých povinností a držitelům práv duševního vlastnictví vycházela vždy vstříc – nahlášený obsah neprodleně odstranila, navíc měla implementované systémy pro zneprístupnění nahlášených souborů. Pokud dodržuje své povinnosti, není odpovědná za uložený protiprávní obsah, ani kdyby byl někdo, kdo uložené soubory stahuje, motivován k využití zpoplatněné služby k stažení souborů třeba i s protiprávním obsahem. Žalovaná zpochybňovala aktivní legitimaci žalobkyně, a to ve více rovinách. Jednak zpochybnila, že došlo k postoupení uplatněných pohledávek, a pak zpochybňovala, že by postupitelky byly nositelkami oprávnění k autorským audiovizuálním dílům v žalobách zmiňovaných, která by je k uplatnění nároku opravňovala. V této souvislosti rovněž poukazovala na to, že z názvů jednotlivých souborů v žalobě identifikovaných pouze názvem díla, nutně nevyplývá, že by skutečně obsahovaly audiovizuální dílo, jak žalobkyně bez dalšího v žalobě předpokládá. Pokud v žalobě zmíněná trestní řízení odkazují žalobkyni, resp. postupitelky na možnost domáhat se svých nároků v civilních řízeních, je tím myšleno, aby se žalobkyně domáhala nároků na odsouzených, nikoli na žalované, která účastníkem trestních řízení nebyla. Žalovaná připomíná, že stáhnout zdarma lze z Úložiště jakýkoli soubor a stažení není limitováno vynucenou čekací dobou, je omezeno pouze co do maximální rychlosti stahování a počtu stahovaných souborů naráz. Zdůrazňuje, že i způsob výpočtu bezdůvodného obohacení užitý žalobkyní je zcela chybný. Cloudové úložiště provozované žalobkyní funguje na zcela jiném systému než služba Hellshare, která stahování zdarma neumožňuje. Objem dat stažených za využití zpoplatněného kreditu se pohybuje v jednotkách procent. Žalovaná rovněž namítala nepatřícnost výpočtu výše bezdůvodného obohacení i jak ve vztahu k úvaze o objemu dat, tak k zobecnění údajů z Telefónica O2. Ohledně tvrzených příjmů z reklamy pak i namítala, že neexistuje souvislost mezi objemem stažených dat a příjmy z reklamy. Žalovaná tak navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně na vyjádření žalované reagovala podáním (replikou) ze dne 21. 7. 2016 (č.l. 256-259). Pokud žalovaná tvrdí, že získala příjmy pouze z prodeje kreditů, namítá, že ti, kdo si stahují soubory, si kredit kupují, právě aby mohli stahovat, tedy stahovat i filmy,

existence prospěchu na straně žalované je tedy zřejmá. V trestním řízení bylo dostatečně osvětleno, na jaká díla se vztahovala trestná činnost odsouzených, že žalovaná neoprávněně zpřístupnila veřejnosti autorská díla v žalobě uvedená a že za toto získala peníze – tedy se bezdůvodně obohatila z nepoctivých zdrojů (trestné činnosti Uživatelů) na úkor žalobkyně. Nadto poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 8. 2014, sp. zn. 5 Tdo 171/2014, ze kterého vyplývá, že v případě tohoto typu trestné činnosti je třeba vzít v úvahu i v jaké míře na ní participoval provozovatel elektronického úložiště, který sám do autorských práv nezasahuje, ale je pomocníkem pachatele a dokonce mohl být pachatelem jiných trestných činů (např. hospodářských). Dále se uvádí, že podílník v tomto případě nemá podíl na způsobení škody, avšak získává bezdůvodné obohacení.

Žalovaná na repliku žalobkyně reagovala vyjádřením ze dne 11. 9. 2016 (č.l. 273-275). Shrnuje v něm své předchozí argumenty, kterými vyvrací tvrzení žalobkyně. Pokud žalobkyně tvrdí, že hospodářskou kauzou kupování kreditu ze strany konzumentů byly konkrétní filmy, není tomu tak. Za kredit mohli konzumenti získat nadstandartní služby v podobě rychlejšího stahování a stahování více souborů najednou, kauzou jsou tedy nikoliv audiovizuální díla, ale právě tyto nadstandartní služby. Žalovaná žádný obsah veřejnosti nesdělovala, ani nezpřístupňovala, to dělali Uživatelé, a už vůbec toto nečinila za úplatu, žalovaná pouze poskytla Uživatelům k dispozici prostory úložiště. Poukaz žalobkyně na úvahu státní zástupkyně v jí zmíněném rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR považuje za irelevantní. Rovněž druhá žalobkyní v replice citovaná pasáž dle žalované nemá opodstatnění. Jestliže chce žalobkyně dokázat, že jednání žalované odpovídá trestnému činu podílnictví, tak závěr soudu k tomuto závěru rozhodně nevede, spíše vede k závěru opačnému. Výroky žalobkyně považuje za zásah do jejího práva na zachování dobré pověsti garantovaného Listinou. K otázce evidence počtu stahovaných souborů podotýká, že žádný právní předpis jí povinnost evidence neukládá. Co se týče výpočtu bezdůvodného obohacení (ve vyjádření nadepsáno jako „vyčíslení škody“), sporuje použití ustanovení § 136 o. s. ř. s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 23 Cdo 5462/2007, ve kterém se použití tohoto ustanovení podmiňuje prokázáním nároku do svého právního základu, v daném případě však žalobkyní nebyl jakýkoli nárok prokázán. K otázce identifikace souborů vyjadřuje pochybnost, že by žalobkyní zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 5. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2727/99 dával žalobkyni za pravdu. Dle žalované se nejedná o rozpor s běžným chodem věcí a všeobecnou lidskou empirií ve smyslu předmětného rozhodnutí, pokud obsah souborů se neshoduje s jejich názvem, když je běžným jevem, že stejný název jako celá díla mají i jejich krátké ukázky, v mnoha případech se jedná o pouhý spam, výjimkou není ani situace, kdy soubor nazvaný určitým způsobem obsahuje ve skutečnosti zcela jiný obsah. Na závěr vyjádření opakuje, že žalobkyně, ani její právní předchůdkyně neprokázaly, že mají k specifikovaným dílům autorská oprávnění. Navrhuje tedy, aby soud žalobu zamítl a přiznal žalované náhradu nákladů řízení.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a to již na základě tvrzení – když již z konstrukce žaloby je zřejmé, že vydání prospěchu z prodeje kreditů a z reklamy není bezdůvodným obohacením, které by mohlo vzniknout na úkor postupitele.

Soud – když již se konalo jednání – z důvodu hospodárnosti provedl jen ve spise dostupné listinné důkazy: Trestní příkaz Okresního soudu v Karviné, sp. zn. 8 T 87/2013 ze dne 26. 8. 2013 – č.l. 31-44; Rozsudek Okresního soudu v Karviné, sp. zn. 10 Tm 5/2013 ze dne 3. 5. 2013 – č.l. 45-53; Trestní příkaz Okresního soudu v Chrudimi, sp. zn. 1 T 243/2013 ze dne 18. 12. 2013 – č.l. 54-62; Trestní příkaz Okresního soudu v Ostravě, sp. zn. 8 T 229/2012 ze dne 8. 1. 2013 – č.l. 127-145; Výpis z registru ekonomických subjektů k osobě žalobkyně

(č.l. 23); Výpis z obchodního rejstříku žalované k 17. 10. 2014 (č.l. 24-25); Všeobecné smluvní podmínky užívání ulož.to; Žádost Policie ČR o vyčíslení škody ze dne 4. 12. 2012 (č.l. 63) a seznam děl (č.l. 64-71); Žádost Policie ČR o vyčíslení škody ze dne 23. 10. 2012 (č.l. 78-79); Odpověď žalované Policii ČR ze dne 15. 5. 2012 (č.l. 80-93); Seznam od Policie ČR ve věci M. (č.l. 94-103); Předžalobní výzva k vydání bezdůvodného obohacení a oznámení o postoupení pohledávek – č.l. 104; Přípis Policie ČR žalobkyni ze dne 27. 8. 2012 (č.l. 146-147); Odpověď žalované Policii ČR ze dne 11. 1. 2012 (č.l. 148) včetně přílohy (č.l. 149-153); Smlouva o postoupení pohledávek mezi žalobkyní a společností BIO ILLUSION s.r.o. – č.l. 154-155; Předžalobní výzva k vydání bezdůvodného obohacení a oznámení o postoupení pohledávek – č.l. 156-158; Úplný výpis z obchodního rejstříku pro žalovanou ze dne 15. 6. 2016 (č.l. 264 až 265). Skutková zjištění z jednotlivých důkazů nejsou pro závěr stěžejní, proto také soud ani žalobkyni nevyzýval k dopředložení všech smluv o postoupení pohledávek, ani k prokázání tvrzení, že postupitelkám svědčilo k audiovizuálním dílům tvrzené oprávnění, které by jim dávalo aktivní věcnou legitimaci ve smyslu ustanovení § 41 AZ. I pokud by žalobkyně svá tvrzení řádně prokázala, výsledek sporu by to nezměnilo.

Za podstatné lze považovat – jak **soud shrnul v úvodu jednání konaného dne 12. 9. 2016 s tím, že účastníci tomuto shrnutí přisvědčili** – následující: Žaloba stojí na tvrzení žalobkyně, že třetí osoby (pánové H., M., M., M., tedy Uživatelé) ukládaly na server provozovaný žalovanou pod doménou ulož.to předměty autorskoprávní ochrany a zpřístupňovaly je tak veřejnosti postupem podle ustanovení § 18 odst. 2 AZ., aniž však k tomu měly patřičné oprávnění (licenci), jednalo se tak ze strany těchto třetích osob o užití neoprávněné. **Při normálním (oprávněném) chodu věcí by s takovým užitím bylo spojeno protiplnění ve formě licenční odměny, vzhledem k neoprávněnosti počínání, pak je s neoprávněným užitím spojen nárok na vydání bezdůvodného obohacení, a to ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny (§ 40 odst. 4 AZ), popř. i náhrada škody.** Z obsahu spisu je zřejmé, že vydání uvedeného bezdůvodného obohacení se však žalobkyně v řízení proti žalované jako poskytovatelce služby úložiště nedomáhá, když žalovaná ani nebyla neoprávněným uživatelem. Žalobkyně ale tvrdí, že i žalovaná se bezdůvodně obohatila. Žalovaná totiž podle žalobkyně nastavila svou obchodní politiku při poskytování služby tak, že profitovala na popsáných aktivitách třetích osob a nepřímo je podporovala, a to tím, že prodávala konzumentům neoprávněně zpřístupňovaných předmětů autorskoprávní ochrany (tj. těm, kteří je stahovali) kredity na komfortnější stahování souborů, a dále měla příjmy z reklam, kdy příjem z reklam souvisí s výší návštěvnosti webu. Podle žaloby jsou tyto příjmy příjmem žalované z nepoctivých zdrojů a žalobkyně je ve výši, jak je vypočtena v žalobě, po žalované žádá vydat jako bezdůvodné obohacení, přičemž svoji aktivní legitimaci odvíjí od postoupení pohledávek společnostmi, které v době tvrzeného neoprávněného užití vykonávaly k neoprávněně zpřístupněným audiovizuálním dílům právo na sdělování veřejnosti. Žalovaná sporuje, že by se na úkor žalobkyně, potažmo jejích právních předchůdkyň (postupitelek) vůbec obohatila, rozporuje i aktivní legitimaci žalobkyně, když sporuje jak postoupení, tak to, že by postupitelé vykonávali práva, jak tvrdí žaloba, v neposlední řadě pak sporuje i výpočet.

Rozhodné období, kdy mělo docházet k neoprávněnému užití audiovizuálních děl (ze kterého měla nepoctivě těžit žalovaná) je v plném rozsahu do 31. 12. 2013. V souladu s přechodným ustanovením § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se na posuzovanou věc použijí dosavadní právní předpisy, zde tedy zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (zkráceně obč. zák.)

Podle ustanovení § 451 odst. 1 obč. zák. ten, kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.

Jak zjevně vyplývá ze shora uvedeného, bezdůvodné obohacení, které na úkor postupitelek vzniklo v souvislosti s tvrzeným porušením autorských práv k audiovizuálním dílům, je bezdůvodné obohacení na straně všech čtyř Uživatelů. Příjmy z kreditů či příjmy z reklamy pojmově nemohou být bezdůvodným obohacením na úkor postupitelek, když při normálním chodu věci, tj. pokud by užití děl bylo oprávněným, tento příjem by postupitelky nezískaly, jako nositelé práv mohly být ochuzeny pouze o licenční odměnu.

Předpokladem vzniku vztahu z bezdůvodného obohacení je neoprávněné získání majetkových hodnot jedním subjektem (buď se jeho majetkový stav zvětšil, nebo – ač se tak mělo stát – se nesnížil), a to na úkor jiného, v jehož majetkových poměrech se tato změna negativně projevila. Újma jednoho je v podstatě důsledkem obohacení jiného. (ŠVESTKA, Jiří, SPÁČIL, Jiří, ŠKÁROVÁ, Marta, HULMÁK, Milan a kol. Občanský zákoník I, II. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 1325. ISBN 978-80-7400-108-6.)

I pokud by se dalo dovodit, že nějaké konkrétní jednání provozovatele úložiště (jeho obchodní politika), motivuje k většímu stahování neoprávněně zpřístupňovaných děl, pak bezdůvodné obohacení, které na úkor nositelů práv vzniká, je stále je to bezdůvodné obohacení, které vzniká na straně osob, které neoprávněně chráněný obsah zpřístupňují (a neplatí odměnu). Větší množství neoprávněně stažených děl pak samozřejmě logicky znamená, vyšší množství neoprávněného užití a vyšší bezdůvodné obohacení, neboť s vyšším rozsahem je spojena vyšší odměna (a zde tedy její dvojnásobek ve smyslu § 40 odst. 4 AZ). Pokud by pak bylo lze dovodit, že nastavení obchodní politiky představuje např. porušení prevenční povinnosti (§ 415 obč. zák.), pak samozřejmě nelze vyloučit na straně nositelů práv vznik škody, za kterou by provozovatel úložiště odpovídal, pokud by např. v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním nositel práva přišel o určitý zisk. Tvrzený skutek však na ničem takovém nestál.

Soud tak žalobu pro nedůvodnost postupem podle ustanovení § 451 odst. 1 obč. zák. zamítl.

O nákladech řízení mezi účastníky soud rozhodl postupem podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy v řízení plně úspěšně žalované přiznal plnou náhradu účelně vynaložených nákladů.

Žalované vznikly tyto účelně vynaložené náklady řízení: soudní poplatek za odvolání (č.l. 182) ve výši 7.638 Kč a dále náklady na zastupování advokátem v rozsahu odměny a paušální náhrady nákladů ve vztahu k těmto úkonům právní služby: 1. převzetí věci, 2. odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 (č. l. 178), vyjádření k dovolání (č.l. 231) 4. vyjádření k žalobě (č.l. 251); 5. účast na jednání před soudem dne 12. 9. 2016. Sazba odměny činí dle ustanovení § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále pouze „AT“) 7.220 Kč/úkon. Paušální náhrada nákladů činí dle ustanovení § 13 odst.1, 3 AT 300 Kč/úkon. S připočtením DPH v sazně 21% postupem podle ustanovení § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. činí náklady žalované za zastupování advokátem celkem 45.181 Kč. Celkem tedy činí účelně vynaložené náklady žalované v tomto řízení 52.819 Kč. Páříční lhůtu určil soud v její zákonné délce dle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř., a místo plnění dle ustanovení. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Náklady na vyjádření žalované ze dne 11. 9. 2016, které bylo soudu osobně předáno až při jednání dne 12. 9. 2016 a zasláno do DS před půlnocí den před jednáním (a soudci tak v této formě předáno až po jednání), soud nepovažoval za účelné, proto jejich náhrada není

v přiznané částce zahrnuta. Neúčelnost je dána tím, že žalovaná k vyjádření nebyla soudem vyzývána a dále v tom, že soud neměl možnost se s jeho obsahem seznámit dříve než při jednání, tj. jako by je žalovaná jen při jednání přednesla; náhrada nákladů na právní zastoupení za účast při jednání je v přiznané částce zahrnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **I z e** podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu do 15ti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, má oprávněná právo domáhat se splnění povinnosti návrhem na výkon rozhodnutí.

V Praze dne 12. září 2016

JUDr. Veronika K ř e s ť a n o v á , Dr. v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Jana Abrahámová